

Ne Vakit Açacak Şu Bahar Ruhuma Yağıyor Kar

— Yazan Adam · 13 Aralık 2010

Bir muştunun nişanesiydi sanki fark ettiğim latiflik ve asudelik
Mütebessim bir hal içindeydi, süruru resmeden naif bir zarafetti
Edebin her halinde, lisan-ı kemaliyetin vecdinde sudur ediyordu
Onun refakatinde geçirdiğim heran kalbime zindelik zerkediyordu

Başlıyordu anlatmaya o an suallerin mahcubiyetini aksettirerek
Sanki ben ne kadar malikim diyen feryadı sancıyla yudumlayarak
Bir insanın bu kadar saf ve zarif olması karşısında, utanıyordum
Yüzümün kızardığını hissederek, sumak adına çok savaşıyordum

Bir hitaba gerek duymadan, gözlerin tılsımında manayı anlıyordu
Nedense farketmeden bir düşüncenin mecrasında yol alıyordum
Zihnimi kuşatan sualler, gönlüme düşen pervaneleri yokluyordum
Bu kadar uryanlaşan vecdi ve ihsanlaşan halete ibretle bakıyordum

Boğazımın kuruduğunun farkındaydım, ya sabır diye hayıflandım
Zahmet vermek istemiyordum ve o anı kalbime sürurla taşıyordum
Demek ki hala edebın adabın çehresinden akseden aşkı alkışlıyordum
Ruhumun derinliklerinden hissettiğim hicranı, sürurla yaşıyordum

Ne kadar tensellik varsa, nefsimin bizarlığı kalbimi hüznle yoklasa
Ruhumun hicran damlaları, mananın hakikatiyle ve aşkla yoğrulsa
Hasretiyle şad olduğum elim teslimiyetim sevdanın feyziyle buluşsa
Ne kadar bizarlığım ve hüzn dağlarım varsa, aşk-ı baki onu kuşatsa

Mustafa CİLASUN